

hed, at de kommunale Skatter er noget af det vanskeligste, vi overhovedet har at lovgive om, ikke mindst fordi de er saa uensartede i de forskellige Kommuner, og Reglerne for deres Paaligning er vidt forskellige paa Landet og i Byerne, og dernæst skyldes det — og i væsentligst Grad — det, at det var nødvendigt at faa skabt Enighed mellem 3 Partier, hvis der skulde vedtages noget Lovforslag. Og det kan jo nok siges, at ikke alle indenfor det ene af de 3 Partier, der skulde til, er meget begejstrede for Grundskylden — det maa da siges at være et mildt Udtryk, navnlig naar man tænker paa de Taler, der er holdt af det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen baade her i Rigsdagen og ude i Landet. Dette har selvfølgelig haft sin Indflydelse paa Forhandlingerne baade her og i det andet høje Ting, og det har ogsaa i høj Grad præget Lovforslaget.

Jeg skal ikke ved denne eneste Behandling komme ind paa Enkeltheder, men jeg vil dog gerne, før dette Lovforslag forlader Rigsdagen, have Lov til at sige, at efter vor Opfattelse er der blevet en alt for lille Forskel mellem de 2 Promiller, hvorefter Grundskylden og Ejendomsskylden skal beregnes i de enkelte Kommuner, og endvidere er Kommunalbestyrelsernes Ret blevet for stærkt begrænset med Hensyn til det Fradrag, der kan foretages i Bygningernes Værdi, før Ejendomsskylden beregnes. Det vilde have været ønskeligt, om vore Kommunalbestyrelser i Købstæderne og paa Landet havde faaet samme Ret som den, der er bevaret for Københavns Kommunalbestyrelse, der kan bestemme et Fradrag paa fra 3 000 til 10 000 Kr. Endvidere er der efter vor Mening givet Købstædernes Kommunalbestyrelser for lidt Ret til at udvide Beskatningen paa fast Ejendom, ja, saaledes som Lovforslaget nu foreligger, er der aldeles ikke Tale om en Udvidelse af Retten, tværtimod, den Ret, de har i Øjeblikket, er betydelig mere vidtgaaende. Det eneste, der er opnaaet, er, at de i Fremtiden faar et bedre Grundlag for Paaligningen af Skatterne paa fast Ejendom.

Hvad Grundværdistigningsskylden angaar, er den jo ikke meget vidtgaaende i den Form, den nu har faaet. Det eneste, der er opnaaet, er, at Princippet er blevet indført, og vi erkender, at dette Princip er godt og rigtigt, men efter den Affattelse, Lovforslaget har nu, vil det ikke komme til at betyde meget med Hensyn til at gøre Grundværdistigning til Genstand for Beskatning; jeg kan ikke se, der kan blive Tale om Grundværdistigningsskat, undtagen

naar ren Landbrugsjord gaar over til at faa Byggegrundsværdi.

Saa er der endelig den Ændring, der er sket i § 3, 3die Stykke. Det var jo klart, at da Lovforslaget forlod Folketinget, havde dette Stykke en saadan Affattelse, at Venstre ikke kunde stemme derfor, men jeg havde haabet, det var lykkedes i det andet høje Ting at finde en saadan Form for § 3, 3die Stykke, at det blev stillet Kommunerne frit, om de vilde give et særligt Fradrag for nye Bygninger. Jeg tror, det vilde have stor Betydning med Hensyn til at lette Boligbyggeriet i Fremtiden, om vi havde faaet en saadan Bestemmelse. Det forekommer mig, at det er den mest naturlige Maade at lette Boligbyggeriet paa, at Kommunalbestyrelserne siger til de Mennesker, der vil opføre Beboelsesejendomme, at i hvert Fald skal de være fri for at svare Skat af Bygningerne.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nævnte en anden Ændring, som er foretaget i det andet høje Ting, en Ændring af § 4 angaaende Forskelskatten i København. Det ærede Medlem sagde, at efter den Form, Lovforslaget nu har faaet, er der ikke Tale om, at nogen Ejendom vil faa Skattelettelse. Jo, de vil faa den samme Skattelettelse efter Lovforslaget, som det foreligger nu, men der vil blive skabt en Overgangsperiode, før den fulde Lettelse træder i Kraft, og jeg kan derfor ikke indrømme, at Forskellen er saa principiel, som det ærede Medlem vil give det Udseende af.

Naar vi trods disse Mangler ved Lovforslaget alligevel kan stemme derfor, skyldes det, at vi staar overfor to Forskydninger i de kommunale Ejendomsskatter, hvis vi ikke nu faar vedtaget et Lovforslag om kommunal Grundskyld, to Forskydninger, som begge gaar i samme Retning, nemlig fra de store til de smaa Ejendomme og fra Jorden over paa Bygningerne.

Den ene af disse Forskydninger vilde fremkomme derved, at den sidste Femtedel af Hartkornsskatterne nu skulde overgaa til Ejendomsskyld fra 1. April, og den anden Forskydning vilde fremkaldes ved den økonomiske Udvikling i vort Samfund og det Princip, der ligger til Grund for Vurderingen af en Ejendom til Ejendomsskyld. I samme Grad som det økonomiske Tryk bliver stort, saa der kun er faa, der kan købe de store Ejendomme i Danmark — og det gælder baade de store Villaer og de store Landbrugsejendomme —, i samme Grad som denne økonomiske Udvikling finder Sted, vil de store Ejendomme baade paa Land og